

Poněvadž žádost o rozluky podaná po rozumu § 15. al. b) zák. o rozluce manželské opírá se toliko o dobrovolný rozvod, povolený krajským soudem v Táboře, není tu podmínky § 20., odst. 2. cit. zák., aby totiž soud tento byl rozhodl spor o rozvod, což předpokládá rozsudek, nastává tu tedy příslušnost podle č. 3., téhož §.

Je tedy vzhledem k tomu, že odpůrce žadatelům jest dle zjištění ve spisech, odsouzen býti k doživotnímu žaláři, v trestnici na Pankráci, podle § 67. j. n. příslušným zemský soud v Praze jako obecný soud odpůřiv.

Rozhodnutí vrchního zem. soudu v Praze ze dne 31. prosince 1919, č. j. Nc V 149/19-1.

Rozhodnutí toto nepotřebuje správně ani doslovu zákona ani nevystihuje účelu jeho. V onom směru přehlíží, že § 20., č. 2. praví »rozhodováte«, nikoli rozhodl. Zvoleným tímto širším výrazem zahrnuta jest zajiště veškerá činnost soudcovská, vztahující se na žalobu o rozvod, tedy nejen věcné rozhodnutí o ní rozsudkem, ale i také na př. již její vyřízení, ustanovením předepsaných tří roků smírčích, odmítnutí pro nepříslušnost a t. d. Proto restriktivní výklad vrchního soudu přiči se zřejmě doslovu zákona. — Účelem jeho bylo patrně, aby pouhým paktem, že některý soud žalobou o rozvod se již zabýval, založena byla jeho příslušnost k rozhodování o žádosti za rozluky. Proniká tu myšlenka táz. jež vedla k všeobecné zásadě o perpetuatio fori, vytyčené v § 29. i. n., jejíž důsledek jeví se i v kompetenčním předpisu § 77., odst. 2. j. n. S hlediska theoretického dlužno dotyčné ustanovení schváliti; jeť odůvodněno úvahou, že teprve rozlukou manželství ukončeno jest definitivně právní zrušení manželského svazku, jehož faktické zrušení nastalo rozvodem soudním, ať dobrovolným nebo rozsudkem vysloveným. R. z. s. Dr. J. Riha.

Likvidace společnosti jest dostatečným důvodem k osvědčení nebezpečí ve smyslu druhého odstavce §u 379. ex. ř. k povolení prozatímního opatření.

Firma A. žalovala akciovou společnost B. v likvidaci se nalezající se sídlem ve Vídni pro 350.000 K u obchodního soudu v Praze jako soudu dle § 99. j. n. příslušného a osvědčivši přiměřeně svůj nárok, žádala ku zabezpečení jeho o prozatímní opatření zápočtí vybrati pohledávku + 350.000 K, kterou žalovaná firma za dodané zboží měla u firmy C. v Praze.

První soud návrh na prozatímní opatření zamítl, poněvadž okolnost, že žalovaná firma jest v likvidaci a má sídlo své ve Vídni, nestačí k osvědčení nebezpečí, že by bez navrženého opatření odpůrce zatažením, zavlčením neb jinakým nakládáním s předměty svého majetku dobytí pohledávky navrhovatelčiny značně ztížil.

Vrchní zemský soud v Praze k stížnosti firmy A. usnesení prvního stolice změnil a navržené opatření povolil, ježtož již ze známí firmy »B. v likvidaci« plyne, že žalovaná bude se snažiti pohledávky své vybrati. Vybere-li ale žalovaná své pohledávky v Čechách, bude tím zcela přirozeně dobytí žalobčiny pohledávky na firmě žalované, která má sídlo v cizozemsku, ztíženo.

Nejvyšší soud v rozhodnutí ze dne 3. září 1919 R I 342/19 dovolacímu rekursu žalované nevyhověl.

Odůvodnění: Není sporu o tom, že žalovaná akciová společnost jest v likvidaci a že má své sídlo v cizině.

Dle čl. 133, 137, 141, 142, 244 a 245 obch. z. jest účelem likvidace, vvvoditi majetkové důsledky ze zrušení společnosti, znenáhliti její jmění, zaplatiti z něho dluhy a zbytek rozdělit mezi společníky dotyčné akcionáře. Likvidaci pokládati jest tedy za činnost, která ohrožuje ve smyslu 2. odstavce §u 379. ex. ř. ony věřitele společnosti, jejichž pohledávky jsou sporny, jak tomu jest co do pohledávky žalující firmy, o kterou jde. Nebezpečí hrozící žalující firmě je tím větší vzhledem na to, že sídlo této společnosti nachází se v cizině, neboť tato okolnost by mohla podstatně ztížiti vymáhání zažalované pohledávky, kdyby navržené prozatímní opatření nebylo povoleno. Proč žalovaná společnost vstoupila v likvidaci, není důležité. Právem tedy soud rekursní dospěl k přesvědčení, že jsou tu podmínky odstavce druhého §u 379. ex. ř., vývody dovolacího rekursu pak nejsou způsobilé, aby vyvrátily správnost názoru tohoto.

Z toho plyne, že dovolací rekurs není oprávněn, pročť nebylo mu vyhověno.

ZE DNE.

Spolek německých notářů republiky československé. Počátkem února ustavil se v Praze v německém kasině spolek německých notářů republiky československé. Pokládáme tento krok německých našich kolegů za nesprávný a za nešťastný.

Nešťastný proto, že se tím posice našeho spolku notářů československých jen oslabuje a že význam nového spolku německého pro stav notářský nebude prázdný. Spolek notářů československých zůstane i nadále jediným reprezentantem notářstva naší republiky a že reprezentantem takovým se osvědčil, toho důkazem jest celá řada úspěchů, které pouze jemu děkovati máme. Německý spolek notářů bude již počtem svých členů úplně bezvýznamný a nebude mít ani vlivu ani moci, ani příležitosti, aby hájil zájmy veškerého notářstva, poněvadž sídlo jeho není v Praze a nemůže tudíž závčas zakročovati ve věcech týkajících se našeho stavu, které vždy jsou velice akutní a vyžadují okamžité intervence jednání a vyjednávání. Spolku německého nebylo třeba. Spolek notářů československých upravil své stanoviny tak, že bylo možno i našim kolegům německým přistoupiti k němu, poněvadž dávala se jim ve stanovách možnost, aby zřizovali při každé komoře notářské zvláštní odbory, v nichž se mohli organisovati a prostřednictvím jich mohli podávati návrhy výkonnému výboru, jenž jistě každého námětu z řad našich kolegů mímá se s ochotou co největší. Založení zvláštního spolku notářů německých jest ale též krokem nesprávným, neboť na spolek ten bude se vždy, u všech úřadů a u všech kolegů českých hleděti jako na spolek význačně nacionální, kterýmž také spolek ten bude, poněvadž spolek, jenž hájí pouze zájmy stavovské, tu již jest a zajiště úplně pro celé notářstvo postačí. Že spolek německých notářů stojí na stanovisku nacionálním, jde z toho, že obrátil se na komory notářské s oznámením, že od 1. ledna 1920 spojí se s německo-rakouským spolkem notářů ku společnému vydávání časopisu »Notariatszeitung« a že obrací se s bizarní žádostí na komory naše, aby důležité věci, týkající se notářů a kandidátů, zejména i vypisování soutěží, uveřejňovány byly v tomto časopisu, jenž vychází ve Vídni, tedy v cizím státě. Máme velikou pochybnost, že jest přípustno, aby spolek založený v naší republice, dohodoval se se spolkem cizího státu na vydávání společného spolkového orgánu, zejména však díváme se, jak mohl praktický právník, tím více notář, zaujímač veřejný úřad v našem státě, dožadovati se toho, aby úřední korporace tohoto státu, jakým jsou notářské komory, uveřejňovaly úřední své vyhlášky v časopise cizího státu.

Nemůžeme jinak, než jednání toto rozhodně odsouditi.

Jak jinak chovali se čeští notáři za starého Rakouska.

Takmě všichni byli členy rakouského spolku notářů a přisílali na udržení a novzneseení tohoto spolku nejen svou hřívnou peněžitou, nýbrž i duševní svou práci, přisílavíce odborovými články do odborného časopisu a na valných hromadách delegáty všech odborů ořimášeť vždy řadu zdravých námětů a všudecky vypracovaných rozborů. Jsme jisti, že s návrhem našim souhlasiti budou všichni naši kolegové, kteří v organisaci notářské vidí palladium svého stavu a nikoliv kolbiště pro spory národní.

Naše stvky se Slovenskem. Notářská komora v Bratislavě obdržela též ku podání dobrozdání sazbu notářskou. Za tou příčinou dotazovala se našeho spolku, v jakém smyslu se vviádí. Spolek náš přinesem ze dne 5. února t. r. podal náležitě vysvětlení a použil této příležitosti, aby navázal stvky se slovenskými kolegy. Akce ta korunována byla výsledkem, jak dokazuje přínos notářské komory v Bratislavě ze dne 25. února t. r. a jenž zní:

»Predsednictvo spolku notářův československých v Prahe.

Komorá Vám zdvorile ďakuje za všetky Vaše ustávania dosavadne a prosi Vás i na ďalej s tou istou horlivosťou a vytrvanlivosťou zastávať naše stavovské záujmy. Nová sazba v mnohých ohľadoch nebude nám zodpovedať, máme ale to potešenie, že žiadosťami alebo namietkivmi spisami môžeme s časom na čas pána ministra spravodlnosti o nesprávnosti jednej alebo druhej položky presvedčiť, a tak ľahkým spôsobom nápravu novellárnou cestou docieľiť. Sdelený bol celý obsah Vašeho kollegiálného dopisu de dato 5./II. 1920 členom komory shromaždeným vo výborovom zasadnutí 22ho februára 1920, a bude